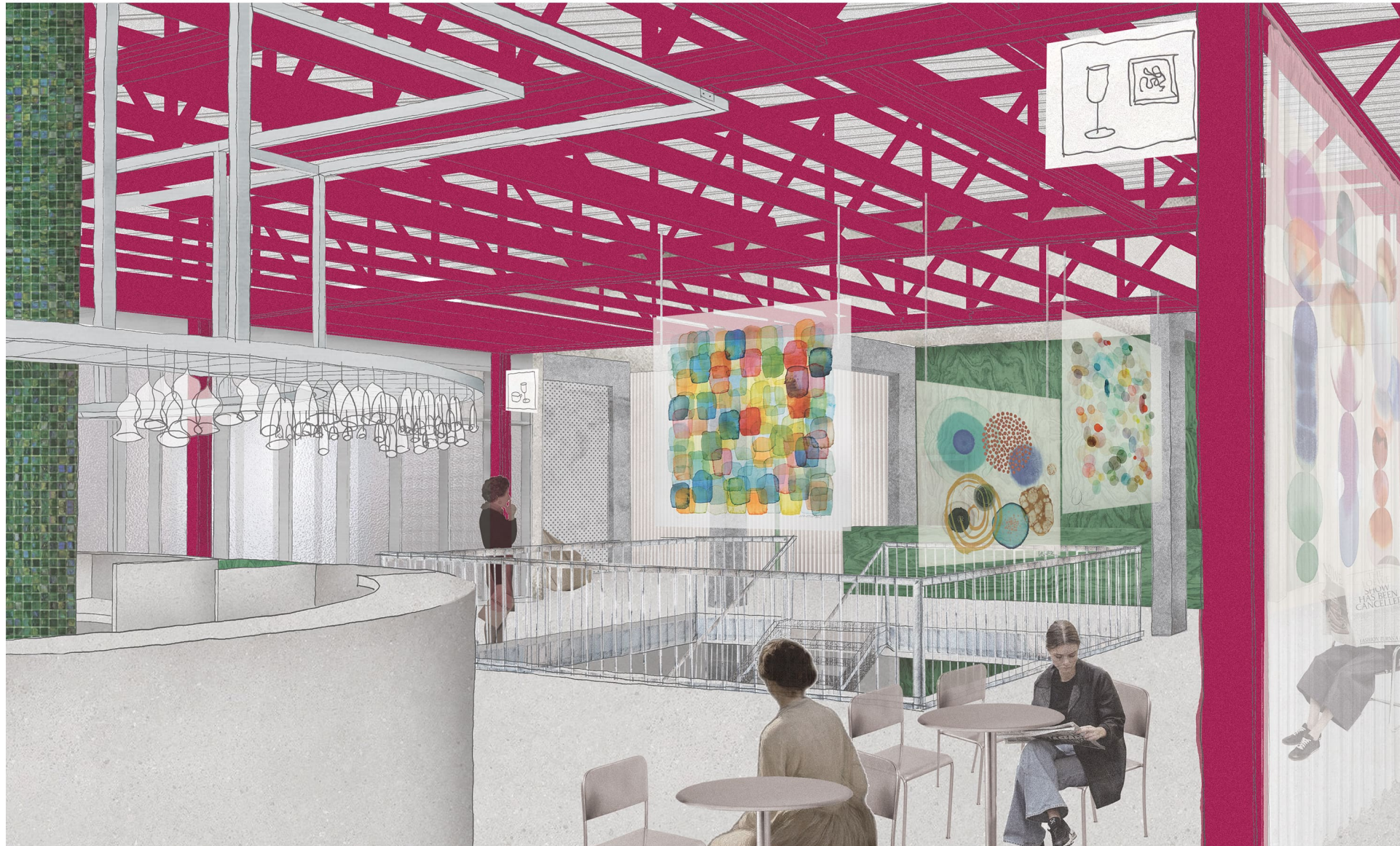
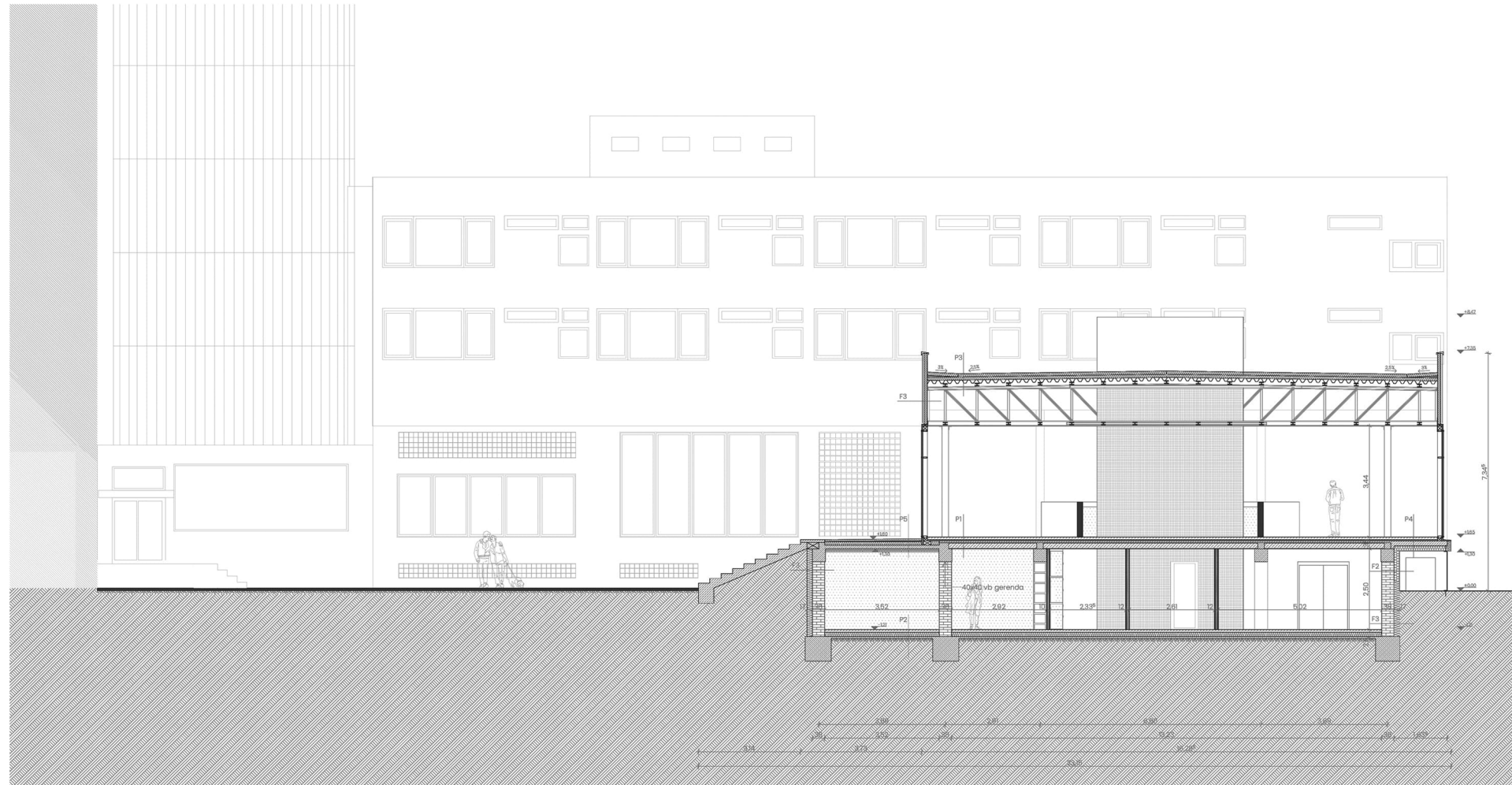
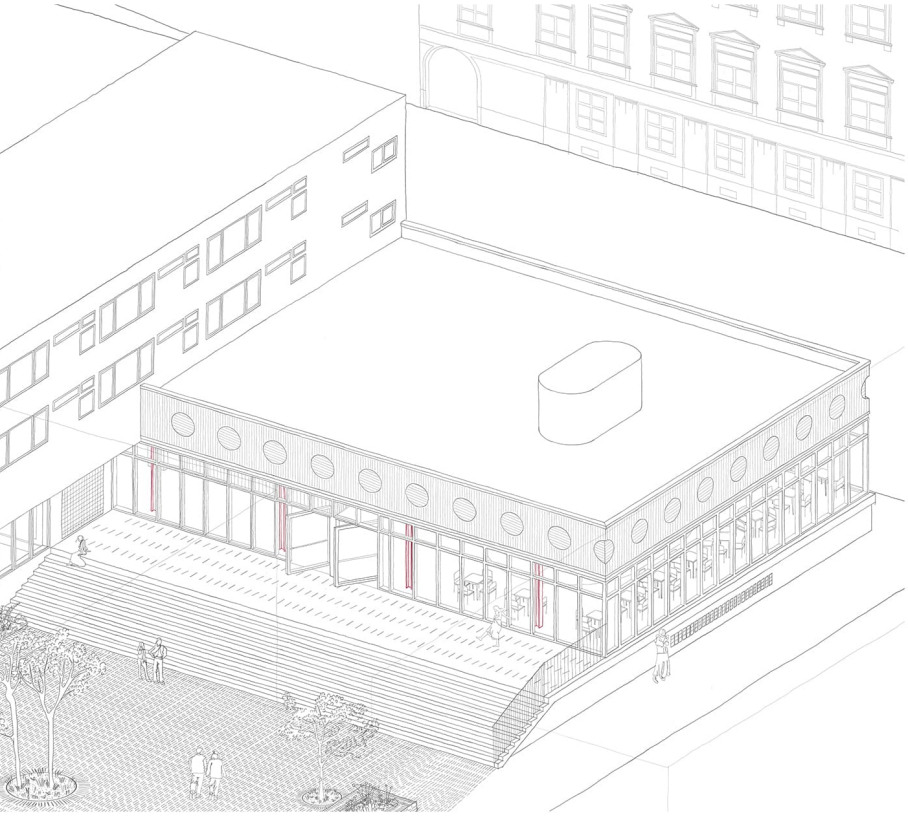
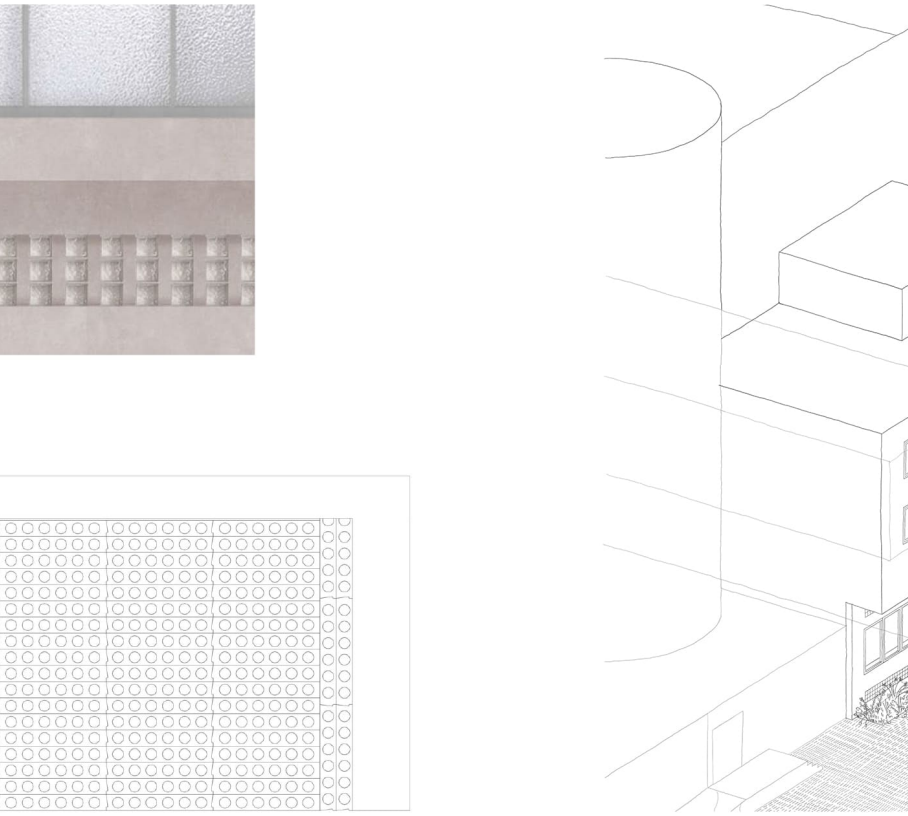
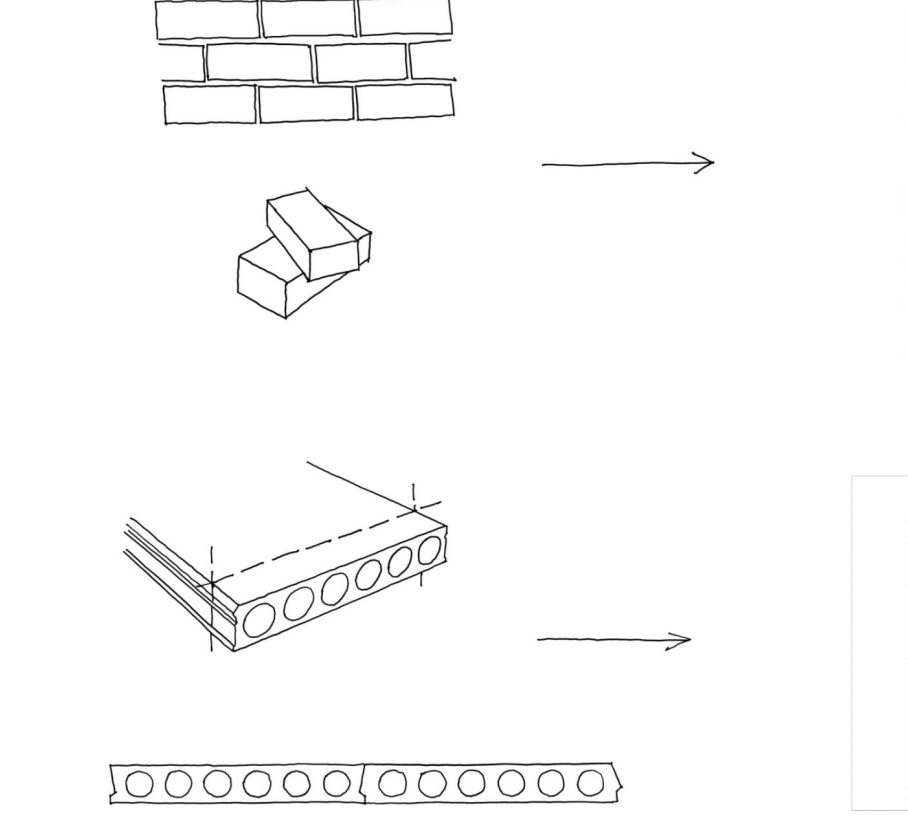
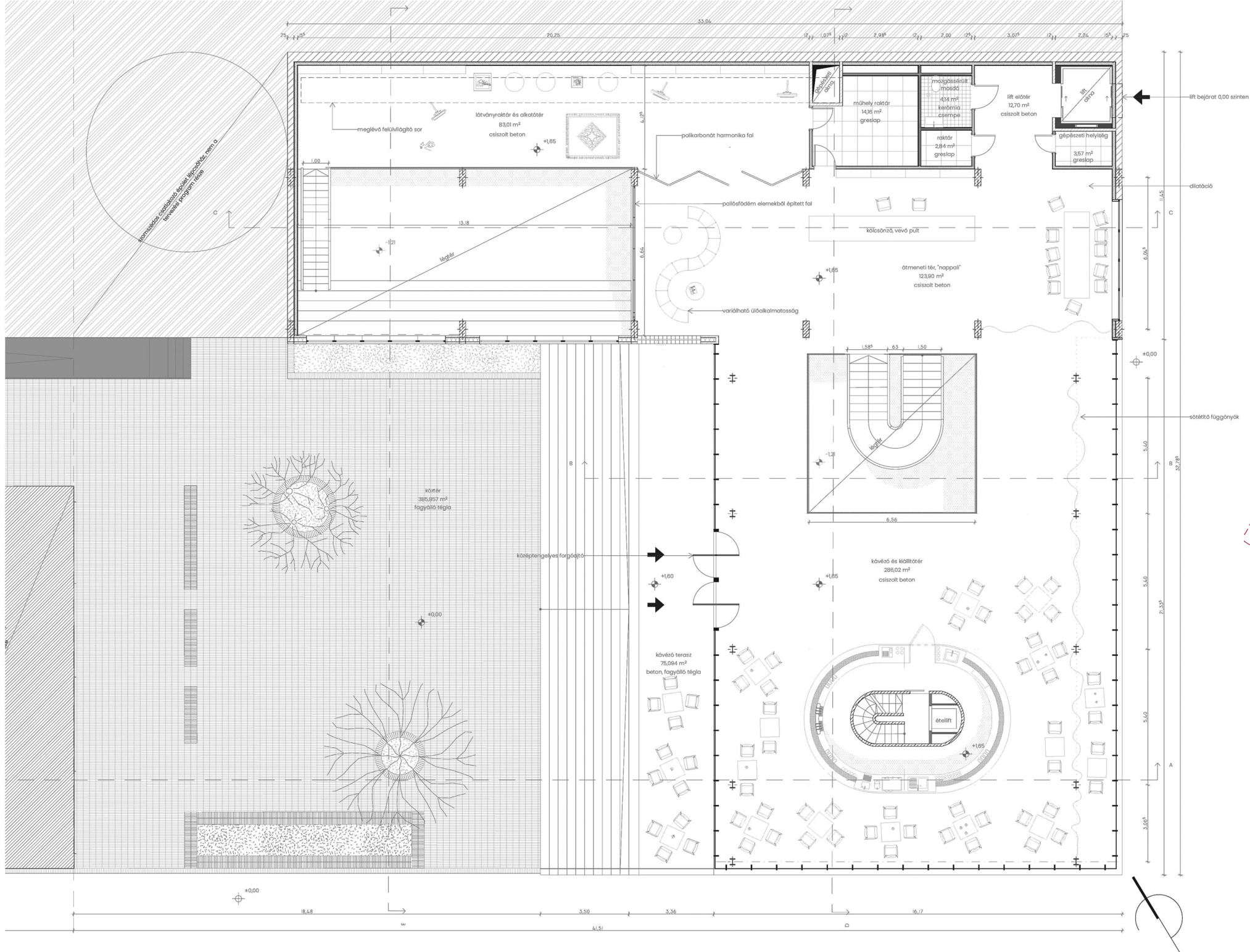

Beta Awards

GRADUATION PROJECTS

ROLucrări de licență **HU**Diplomamunkák **SRB**Diplomski radovi

AUTHOR(S)/TEAM REPRESENTATIVES

ROAutor(i)/Reprezentanți echipă **HU**Szerzők/A csapat **SRB**Autori/ Predstavnici tima

Lili Szaszák

EXTERNAL COLLABORATORS

ROColaboratori externi **HU**Külső munkatársak **SRB**Spoljni saradnici

Architect advisor: András Márk Bartha DLA

PROJECT TITLE

ROTitlul proiectului în limba engleză **HU**A projekt címe **SRB**Naslov projekta

Cultural köz/ért Szeged: the revitalisation of the former Napsugár bistro

PROJECT LOCATION

ROLocația proiectului **HU**Projekt helyszíne **SRB**Lokacija projekta

Szeged, Hungary

PROJECT COMPLETION DATE

ROData finalizare proiect **HU**Az építkezés befejezésének dátuma **SRB**Datum završetka izgradnje

February, 2026

PHOTO CREDITS

ROCredite foto **HU**Fényképek hitelei **SRB**Foto krediti

Fortepan (Bauer Sándor), Szaszák Lili

PROJECT DESCRIPTION IN MOTHER TONGUE

RODescrierea proiectului în limba maternă **HU**A projekt leírása a pályázó anyanyelvén **SRB**Opis projekta na maternem jeziku

Szeged belvárosában áll egy elhanyagolt, szocialista-modernista épület, kis terrel elotte amelynek elhelyezkedése kifejezetten kedvező. Az épület korábban bisztróként, üzletként és hasznátruha-boltként is működött, mégis újra és újra az elhagyatottság sorsára jutott. Maga a stílus egy sajátosan közép- és kelet-európai jelenség, amely elsősorban a volt szovjet érdekszféra országában jelent meg. Az épület – objektív, analitikus szemmel – építészettel nem tekinthető értékesnek: a szocializmus gyors, olcsó, praktikus építkezésének lenyomata. A tartószerkezetek máig stabilak: a keret adott, nem az alap hiányzik, hanem a funkció és a ráfordított figyelem. Szeged kulturális élete két szélsőség között mozog: az intézményesített, formális programok és a kocsmákhoz, utcai fesztiválokhoz kötődő alkalmi események között. Ebben a közegben az épület egy kisleptéki kulturális csomópontként működhetne, egyfajta „Kulturális KÖZÉRTÉK”. Olyan alkotó találkozhelyként képzelhető el, amely vendéglátottsággal kiegészítve szinte mindent kínál, ami a kortárs művészethez kapcsolódik. Az újjászüléshöz bizonyos részeknek el kell pusztulniuk; Szeged példája is mutatja, hogy az 1879-es pusztító árvíz nélkül a város nem épült volna fel mai formájában. Az

ártér éppen azért termékeny, mert az áradás elviszi a gyengét vagy az elhaltat, és helyén új talaj, valamint a szilárdan álló fák maradnak. Tervezési metódusom ezt az analógiát követi: szelektál (falak és nyílászárók eltávolítása), és megtart (stabil acél- és betonszerkezet, a geometria arányai); vagyis a meglévő elemekből építkezik, új összefüggésbe helyezve őket, (bontott téglá használata adalekanyagként az új falakban és padlóban), hogy olyan egész szülessen, amely képes tovább élni. Egy városzövegre illeszkedő épület karakterét nem lehet – és nem is érdemes – homogenizálni. Intencióm éppen az ellenkező: a tökéletlen, hétköznapi részleteket emelem ki, hogy ezek váljanak az egyedi jellemvonásokká. Ilyen a szomszéd épülethez való furcsa hozzátapadás hangsúlyozása, valamint az olcsó anyagok - hullámlemez, rétegelt lemez vagy polikarbonát - büszke esztétikai használata is. A beavatkozás nem végleges állapotot rögzít, hanem egy nyitott keretet hoz létre a változásra, a használatok jelenlétére és az idővel alakuló továbbformálódásra. A tér így nemcsak befogadja az alkotást, hanem maga is aktív résztvevővé válik, amely újra értelmet nyerhet Szeged mindennapi életében.

In the center of Szeged, stands a neglected socialist-modernist building with a small square in front of it, in a highly favorable location. Over the years it has functioned as a bistro, a shop, and a second-hand clothing store, yet it has repeatedly fallen into abandonment. Its architecture is a distinctly Central and Eastern European phenomenon, characteristic of the former Soviet sphere of influence. Objectively speaking, the building is not architecturally valuable; it is a product of socialism's fast, inexpensive, and pragmatic construction methods. Yet its steel and concrete structure remains sound. The problem is not the building itself, but the lack of function, attention, and care. Szeged's cultural scene fluctuates between formal institutional programs and informal events linked to bars. Within this context, the building could become a small-scale cultural hub, a cultural “KÖZÉRT” – a play on words based on the Hungarian term for a corner shop: köz (“community/public”) and ért (“for”), suggesting a place that exists for the community. Envisioned as a meeting place with a café, it would offer a wide range of activities connected to art and culture. The design approach is inspired by the history of Szeged itself. Without the devastating flood of 1879, the city would never have been rebuilt

into its current form. A floodplain becomes fertile because the flood removes what is weak or dead, leaving behind new soil and trees strong enough to survive. Following this logic, the project selectively removes walls and openings while preserving the stable structure and geometric proportions. Existing materials are reinterpreted and reused; demolished brick, for example, becomes aggregate in new walls and flooring. The aim is to create a new whole from existing elements rather than replace them. The character of an urban building should not be homogenized. Instead, the project emphasizes its imperfections and everyday qualities, turning them into defining features. This includes highlighting its awkward attachment to the neighboring building and openly embracing inexpensive materials such as corrugated metal, plywood, and polycarbonate. Rather than establishing a fixed final state, the intervention creates an open framework for change, occupation, and continuous transformation. The space is intended not only to host creative activity but to become an active participant in it, evolving over time and gaining renewed relevance within the everyday life of Szeged.